

ἐφιλοπόνησε κριτικὴν τοῦ Αἰσχύλου ἔκδοσιν; Τινὲς διενόηθησαν Ἀριστοφάνη τὸν Βυζάντιον, ἀλλ' ὅμως τοῦτο ἀποδείκνυται περὶ αὐτοῦ οὐδὲν τι μᾶλλον πιθανὸν ἢ περὶ Ἀριστάρχου (Schneidewin, de hypoth. trag. σελ. 28 κέ.), πολλῶ δὲ πιθανώτερον φαίνεται, ὅτι τῇ εἰσηγήσει ἀμφοτέρων ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον οἱ μαθηταὶ αὐτῶν. Οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἔχρηζον ἐκδόσεων κριτικῶν, διαρρήδην δὲ μνημονεύονται τοιοῦτοι διορθωταὶ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1319 «τινὲς δὲ καὶ σημειοῦνται αὐτό, ὅτι τῶν διορθωτῶν τινες περιεῖλον τὰς τοιαύτας ἐν τοῖς μέλεσι προσθέσεις», τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῶν κωμικῶν βραδίως ὑπονοεῖται, ὅτι ἐγένετο καὶ περὶ τῶν δραματικῶν. Ὡσαύτως ἀγνοοῦμεν τίς συνέταξε τὰ ὑπομνήματα εἰς τὰ Αἰσχύλεια δράματα. Κατὰ τὰς διασωθείσας ἡμῖν πηγὰς εἰς οὐδὲν Αἰσχύλειον δράμα ἔγραψεν ὑπόμνημα Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, τούναντίον δὲ ὁ Ἀρίσταρχος κατὰ Σχολ. εἰς Θεοκρ. Εἰδ. 10, 18 «Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου τὴν ἀκρίδα ταύτην κτλ.» Ἐὰν δὲ ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν ὑπόμνημα μόνον εἰς Λυκούργον ἢ εἰς τὴν Λυκούργειαν (πρβ. G. Hermann, Opusc. τ. 5, 12), τότε φαίνεται, ὅτι τὸ κύριον ἔργον τῆς συντάξεως ὑπομνημάτων ἀνέλαβον ἕτεροι. Ὅτι δὲ οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐκέκτηντο ὑπομνήματα εἰς Αἰσχύλον, τοῦτο ἐμφαίνουσι τὰ διασωθέντα ἡμῖν Σχόλια, ὧν αἱ κάλλιστα ἐρμηνεῖαι μὴνύουσιν ἀρχαίαν ἀλεξανδρεωτικὴν πολυμαθεῖαν. Ὅτι δὲ δὲν γινώσκουμεν τὰ ὀνόματα τῶν ὑπομνηματιστῶν, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι οἱ μεταγενέστεροι ἐπιτομεῖς τῶν Σχολίων ἀντὶ τοῦ ὀνόματος ἐκάστου τῶν ἐρμηνευτῶν ἀρκοῦνται λέγοντες γενικῶς: οἱ ὑπομνηματισταί, οἱ ὑπομνηματισάμενοι, ἄλλοι, οἱ πολλοὶ κτλ.

Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ Ἰουλ. Καίσαρος ἐπυρπολήθη ἢ αὐτόθι βιβλιοθήκη (πρβ. Δί. Κάσσ. 42, 38 ὥστε ἄλλα τε . . . καὶ τῶν βιβλίων, πλείστων δὲ καὶ ἀρίστων, ὧς φασί, γενομένων, καυθῆναι, Πλουτ. β. Ἰουλ. Καίσα. 49, Gell. 6, 17, Senec. Tranqu. 9, 4 κέ. καὶ Ritschl d. Alex. bibl. σ. 33), εἶτα δὲ ὁ Ἀντώνιος χαριζόμενος τῇ Κλεοπάτρᾳ ἀπήγαγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν (βλ. Πλουτ. Ἀντων. 58) τοὺς θησαυροὺς